

Arrest

nr. 179 876 van 20 december 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 16 december 2016 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, van 7 december 2016.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DELGRANGE, die *loco* advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 07.11.2016 werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.

Betrokkene vroeg op 19.11.2009 een eerste maal asiel aan in België. Deze asielprocedure werd op 09.09.2011 afgesloten met de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 20.09.2011, haar betekend op 23.09.2011, en verbleef tot 03.12.2012 illegaal in België. Op 03.12.2012 vroeg betrokkene een tweede maal asiel aan. Ook deze asielprocedure werd afgesloten met de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, en dit op 14.03.2014. Opnieuw verkoos betrokkene om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en sindsdien verblijft zij illegaal in België. Uit deze perioden van illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op het verkrijgen van een machtiging tot verblijf.

De duur van de asielprocedures – namelijk iets minder dan 1 jaar en 10 maanden voor de eerste asielprocedure en iets meer dan 1 jaar en 4 maanden voor de tweede – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beweert dat zij sinds 2014 een relatie heeft met de heer A.A. (ov: 6020537), dewelke over een legaal verblijf beschikt, en dat zij religieus getrouwd zijn. Zij beroept zich hiervoor op art. 8 EVRM. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft, kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van haar partner, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen”. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639). Volledigheidshalve dient er nog opgemerkt te worden dat betrokkene, om in aanmerking te komen voor een machtiging tot verblijf in het kader van een duurzame relatie, de geëigende procedure dient te volgen en te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het art. 10 van de wet van 15.12.1980 omtrent de criteria van de duurzame en stabiele relatie.

Verder verklaart betrokkene dat op 15.06.2016 een huwelijksvoltrekking werd geweigerd door de ambtenaar van de burgerlijke stand van Antwerpen en dat er momenteel een beroep hangende is tegen deze weigering bij de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen. Hierdoor zou betrokkene niet kunnen terugkeren aangezien zij dan onmogelijk aanwezig zou kunnen zijn op de zitting van de rechtbank. Zij beroept zich hiervoor op art. 13 EVRM.

Echter, dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Het feit dat betrokkene een beroep heeft ingediend bij de rechtbank van eerste aanleg tegen de weigeringsbeslissing tot voltrekking van het huwelijk door de ambtenaar van de burgerlijk stand, bewijst dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel (art. 13 EVRM) niet werd geschonden. Bovendien toont betrokkene niet aan dat de rechtbank van eerste aanleg eist dat zij persoonlijk aanwezig dient te zijn op de zitting. Betrokkene kan zich laten vertegenwoordigen door haar raadsman. Tenslotte dient er nog opgemerkt te worden dat dit beroep geen opschortende werking heeft.

Voor wat betreft het feit dat haar zus, mevrouw T.S, in België verblijft en dat zij niemand meer heeft in Tsjetsjenië, dient er vooreerst opgemerkt te worden dat betrokkene niet verklaart waarom het feit dat haar zus in België verblijft op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor haar zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Er blijkt immers uit de gegevens van het rijksregister dat er geen sprake is van een gezinscel met haar zus. Betrokkene woont niet samen met haar zus en heeft ook in het verleden nooit met haar samengewoond. Ook stellen we vast dat haar zus sinds 30.04.2003 in België verblijft, terwijl betrokkene pas sinds 19.11.2009 in België verblijft. Zij was dus perfect in staat om meer dan 6 jaar zonder haar zus door te brengen. Dit gegeven wordt tevens bevestigend in de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) d.d. 29.11.2013: "(...) gaf u aan dat u reeds sinds 2003, na uw vertrek van uw zus en het overlijden van uw moeder dat jaar, zonder familie in Tsjetsjenië woonde. Dit tot aan uw vertrek naar België eind 2009." Bovendien dient er nogmaals opgemerkt te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Ook de bewering dat betrokkene niemand meer heeft in Tsjetsjenië kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene tijdens deze periode, van 2003 tot 2009, toch een verblijfplaats moet hebben gehad en dan is het ook niet onredelijk te veronderstellen dat zij gedurende deze periode een vrienden-en kennissenkring zou hebben opgebouwd. Temeer daar uit de beslissing van het CGVS d.d. 29.11.2013 het volgende blijkt: "U verklaarde dat u een huis had kunnen bewonen van een Tsjetsjeen die in Kazachstan verbleef. Zijn familie of zijn vrienden hadden u hiervoor toestemming verleend. In dit huis zou u onafgebroken van 2001, (...), tot aan uw vertrek naar België in 2009 hebben gewoond." Betrokkene legt geen bewijzen voor dat zij niet opnieuw voor korte tijd bij deze kennissen zou kunnen verblijven en dit in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf."

2. Over de vordering tot schorsing tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrenkt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

2.2.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.2.2.1. Verzoekster voert de schending aan het recht op privéleven, beschermd door artikel 8 van EVRM en 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel beschermd door artikel 13 van het EVRM in combinatie met artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het recht op een eerlijke administratieve procedure, het recht om gehoord te worden en zich te verdedigen zoals voorzien in artikel 41 van het Handvest en van het redelijkheids- en het proportionaliteitsbeginsel.

2.2.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te

nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Artikel 62 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Van een schending van het proportionaliteitsbeginsel kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing berust op feitelijk juiste en op zich rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing (RvS 29 januari 2015, nr. 230.023)

Met de thans bestreden beslissing wordt de aanvraag van verzoekster om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beoordeeld.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden”

strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz ... Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij kon oordelen of verzoekster afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor haar onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om haar aanvraag te doen vanuit zijn land van oorsprong of het land waar zij gemachtigd is te verblijven.

2.2.2.3. Verzoekster stelt dat zij in haar aanvraag buitengewone omstandigheden aanvoerde omdat zij een relatie heeft met A.A., met wie zij sedert december 2014 samenwoont. In die omstandigheden, zo stelt zij, is het voor haar moeilijk om terug te keren naar de Russische Federatie gezien het een langdurige onderbreking van haar relatie zou betekenen. De heer A.A. kan haar onmogelijk vervoegen in Rusland aangezien hij een erkend vluchteling is. Bovendien heeft A.A. een chronische ziekte en heeft hij haar zorgen nodig. Zij verwijst naar een medisch attest dat werd gevoegd bij het verzoekschrift.

Voorts wijst ze op het familieleven met haar zus en betoogt dat men moeilijk kan inzien hoe een familieleven uitsluitend zou kunnen bestaan wanneer er sprake is van samenwoonst. Hun familiale relaties hebben zich verder ontwikkeld in België, zodat het niet relevant is dat ze zeven jaar geleden ver van elkaar woonden.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt wat volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 7 van het Handvest luidt, naar analogie:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie.”

Wat verzoeksters relatie met de heer A.A. betreft, heeft de gemachtigde het volgende gesteld:

“Betrokkene beweert dat zij sinds 2014 een relatie heeft met de heer A.A. (ov: 6020537), dewelke over een legaal verblijf beschikt, en dat zij religieus getrouwd zijn. Zij beroept zich hiervoor op art. 8 EVRM. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft, kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van haar partner, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen”. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639). Volledigheidshalve dient er nog opgemerkt te worden dat betrokkene, om in aanmerking te komen voor een machtiging tot verblijf in het kader van een duurzame relatie, de geëigende procedure dient te volgen en te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het art. 10 van de wet van 15.12.1980 omtrent de criteria van de duurzame en stabiele relatie.”

Dit motief kan niet los worden gezien van de volgende passage uit de bestreden beslissing:

“Verder verklaart betrokkene dat op 15.06.2016 een huwelijksvoltrekking werd geweigerd door de ambtenaar van de burgerlijke stand van Antwerpen en dat er momenteel een beroep hangende is tegen deze weigering bij de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen. Hierdoor zou betrokkene niet kunnen terugkeren aangezien zij dan onmogelijk aanwezig zou kunnen zijn op de zitting van de rechtbank. Zij beroept zich hiervoor op art. 13 EVRM.

Echter, dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Het feit dat betrokkene een beroep heeft ingediend bij de rechtbank van eerste aanleg tegen de weigeringsbeslissing tot voltrekking van het huwelijk door de ambtenaar van de burgerlijk stand, bewijst dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel (art. 13 EVRM) niet werd geschonden. Bovendien toont betrokkene niet aan dat de rechtbank van eerste aanleg eist dat zij persoonlijk aanwezig dient te zijn op de zitting. Betrokkene kan zich laten vertegenwoordigen door haar raadsman. Tenslotte dient er nog opgemerkt te worden dat dit beroep geen opschortende werking heeft.”

De Raad is van oordeel dat verzoekster in de huidige stand van het geding geen belang heeft bij het middel op grond van haar vermeende relatie met de heer A.A.. Immers, zoals de verwerende partij dat heeft gesteld, werd op 15 juni 2016 een huwelijksvoltrekking geweigerd door de ambtenaar van de burgerlijke stand van Antwerpen. Verzoekster kan zich vooralsnog niet op de bescherming van artikel 8 van het EVRM beroepen, nu niet vaststaat dat de relatie en het voorgenomen huwelijk niet een schijnsituatie betreft met het oog op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel. De Raad heeft desbetreffend geen beoordelingsbevoegdheid. De verwerende partij kan dan ook worden bijgetreden waar zij verwijst naar een eventuele tijdelijk scheiding, en dit ongeacht het inreisverbod dat ook aan verzoekster werd opgelegd op dezelfde datum. Immers, indien de procedure inzake de weigering tot huwelijksvoltrekking alsnog een gunstige afloop kent voor verzoekster, dan zal zij zich vanaf dan kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM en op grond van artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet een opheffing of opschorting vragen van het opgelegde inreisverbod teneinde zich te kunnen voegen met de heer A.A.. Daarbij valt overigens nog op te merken dat de verwerende partij erop heeft gewezen dat *“betrokkene, om in aanmerking te komen voor een machtiging tot verblijf in het kader van een duurzame relatie, de geëigende procedure dient te volgen en te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het art. 10 van de wet van 15.12.1980 omtrent de criteria van de duurzame en stabiele relatie.”*, motief dat door verzoekster ongemoeid is gelaten.

Gelet op het voorgaande kan het bijvoegen van het medisch attest met betrekking tot de heer A.A. geen soelaas brengen, nu verzoekster het wil laten beoordelen in het licht van hun beider vermeende gezinsleven. Ten overvloede kan nog worden vastgesteld dat in de aanvraag op grond van artikel 9bis, verzoekster geen gewag had gemaakt van deze medische problemen. Ter zitting stelde de raadsvrouw van verzoekster dat zij in de aanvraag geen melding had gemaakt van dit element omdat zij op dat ogenblik geen medisch attest had. Echter, niets weerhield verzoekster ervan reeds melding te maken van de gezondheidstoestand van A.A., zo zij dit van essentieel belang achtte voor de beoordeling van haar grondrechten, en dit desgevallend later met een stuk te staven. Verzoekster is volledig in gebreke gebleven en heeft er daardoor zelf voor gekozen om niet alle elementen die naar haar oordeel van belang waren voor te leggen aan het oordeel van de verwerende partij, niettegenstaande de aanvraag op grond van artikel 9bis haar volledig in de mogelijkheid stelde dat te doen.

Met betrekking tot de relatie van verzoekster met haar zus, heeft de verwerende partij onder meer het volgende geoordeeld:

“Voor wat betreft het feit dat haar zus, mevrouw T.S, in België verblijft en dat zij niemand meer heeft in Tsjetsjenië, dient er vooreerst opgemerkt te worden dat betrokkene niet verklaart waarom het feit dat haar zus in België verblijft op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor haar zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Er blijkt immers uit de gegevens van het rijksregister dat er geen sprake is van een gezinscel met haar zus. Betrokkene woont niet samen met haar zus en heeft ook in het verleden nooit met haar samengewoond. Ook stellen we vast dat haar zus sinds 30.04.2003 in België verblijft, terwijl betrokkene pas sinds 19.11.2009 in België verblijft. Zij was dus perfect in staat om meer dan 6 jaar zonder haar zus door te brengen. Dit gegeven wordt tevens bevestigend in de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) d.d. 29.11.2013: “(...) gaf u aan dat u reeds sinds 2003, na uw vertrek van uw zus en het overlijden van uw moeder dat jaar, zonder familie in Tsjetsjenië woonde. Dit tot aan uw vertrek naar België eind 2009.”

Deze vaststelling volstaat om vast te stellen dat verzoekster zich niet dienstig op artikel 8 van het EVRM kan beroepen op grond van de relatie met haar zus. Immers, in beginsel heeft de bescherming die artikel 8 EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezins- of familieleden dan die van het kerngezin, d.i. de zgn. ruimere familieleden, worden slechts gelijkgesteld met een gezins-leven in de zin van artikel 8 EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

Verzoekster moet dus een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie met haar zus aantonen, wil zij de bescherming van artikel 8 van het EVRM kunnen genieten. Zoals de gemachtigde reeds heeft vastgesteld is er geen sprake van een gezinscel tussen verzoekster en haar zus en het loutere feit dat zij nu stelt dat hun familiale relaties zich tijdens hun verblijf in België verder hebben ontwikkeld toont op geen enkele wijze de vereiste afhankelijkheidsrelatie aan.

Gelet op het voorgaande is de verdere motivering over de tijdelijke verwijdering in het licht van de relatie met de zus overtuigend.

Het argument, ten slotte, dat de verwijzing naar een arrest van de Raad onvolledig zou zijn, brengt geen schending van de motiveringsplicht met zich, nu de verwerende partij duidelijk motiveert wat uit die rechtspraak blijkt en verzoekster dus in staat is dit standpunt te weerleggen.

Het eerste middelonderdeel is niet ernstig.

2.2.2.4. In een tweede middelonderdeel wijst verzoekster op de hangende procedure aangaande de huwelijksvoltrekking. Zij betoogt dat zij geen daadwerkelijk rechtsmiddel heeft nu het voor haar veel moeilijker is om haar intenties om te trouwen met de heer A.A. aan te tonen als ze zich niet op het grondgebied van België bevindt.

Artikel 13 van het EVRM luidt als volgt:

“Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie.”

Ter zake kan worden verwezen naar de passage uit de motivering met betrekking tot de bedoelde procedure:

“Het feit dat betrokkene een beroep heeft ingediend bij de rechtbank van eerste aanleg tegen de weigeringsbeslissing tot voltrekking van het huwelijk door de ambtenaar van de burgerlijk stand, bewijst dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel (art. 13 EVRM) niet werd geschonden. Bovendien toont betrokkene niet aan dat de rechtbank van eerste aanleg eist dat zij persoonlijk aanwezig dient te zijn op de zitting. Betrokkene kan zich laten vertegenwoordigen door haar raadsman. Tenslotte dient er nog opgemerkt te worden dat dit beroep geen opschortende werking heeft.”

De Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoekster deze motivering op zich niet betwist, doch slechts stelt dat het voor haar veel moeilijker is om haar huwelijksintenties aan te tonen als ze zich niet in België bevindt, zonder dat zij dat hard maakt. Het bedoelde motief blijft dan ook onverminderd overeind. Een schending van het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel op grond van artikel 13 van het EVRM is alleen al om die reden niet aangetoond.

Het tweede middelonderdeel is niet ernstig.

2.2.2.5. Ten slotte stelt verzoekster dat zij niemand meer kent in Rusland en dat in deze omstandigheden terugkeren, zonder middelen en zonder huisvesting, een immens zware last betekent die gelijkstaat met buitengewone omstandigheden. Het huis waar zij heeft verbleven en waarnaar de verwerende partij verwijst zal niet al die tijd hebben leeg gestaan, wachtend op haar terugkeer, en verzoekster heeft geen contact meer met de betrokken persoon. Verder verwijst verzoekster naar haar psychologische problemen, die alleen maar zouden verergeren.

Het geïllustreerde motief is het volgende:

“Ook de bewering dat betrokkene niemand meer heeft in Tsjetsjenië kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene tijdens deze periode, van 2003 tot 2009, toch een verblijfplaats moet hebben gehad en dan is het ook niet onredelijk te veronderstellen dat zij gedurende deze periode een vrienden-en kennissenkring zou hebben opgebouwd. Temeer daar uit de beslissing van het CGVS d.d. 29.11.2013 het volgende blijkt: “U verklaarde dat u een huis had kunnen bewonen van een Tsjetsjeen die in Kazachstan verbleef. Zijn familie of zijn vrienden hadden u hiervoor toestemming verleend. In dit huis zou u onafgebroken van 2001, (...), tot aan uw vertrek naar België in 2009 hebben gewoond.” Betrokkene legt geen bewijzen voor dat zij niet opnieuw voor korte tijd bij deze kennissen zou kunnen verblijven en dit in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf.”

In eerste instantie moet erop worden gewezen dat verzoekster in haar aanvraag niet heeft gewezen op haar gezondheidsproblemen die haar zouden verhinderen om haar aanvraag in te dienen van uit haar land van herkomst. In die optiek hoefde de verwerende partij er niet over te motiveren. Ten overvloede kan erop worden gewezen dat de aanvragen om machtiging tot verblijf die verzoekster had ingediend op medische gronden, stuk voor stuk werden afgewezen. In die omstandigheden volstaat het geenszins te beweren dat zij PTSD heeft en daardoor niet kan terugkeren omdat dit een verergering van de problemen met zich zou brengen, zonder meer.

Voorts lijkt het *prima facie* geenszins kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te veronderstellen dat verzoekster in haar land van herkomst een vrienden- en kennissenkring zou hebben opgebouwd, en dat haar bewering dat zij niemand meer heeft in Tsjetsjenië niet zonder meer kan worden aanvaard. Overigens beweert verzoekster wel dat zij geen middelen heeft, maar zij toont ook dit op geen enkele wijze aan.

Het derde middelonderdeel is niet ernstig.

2.2.2.6. De Raad kan verder alleen maar vaststellen dat het middel niet verder werd toegelicht dan hetgeen hiervoor werd beoordeeld. In de mate waarin verzoekster ook nog andere rechtsregels en – beginselen geschonden acht, moet worden vastgesteld dat zij hieraan geen andere, van het hiervoor vermelde middelonderdeel te onderscheiden invulling geeft maar enkel nastreeft het middel meer indrukwekkend te laten klinken (RvS nr. 227.763 van 19 juni 2014, Ureel). Het middel is in zoverre dan ook onontvankelijk.

2.2.3. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, niet ernstig. De vaststelling dat niet is voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend zestien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. KEGELS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. KEGELS

A. WIJNANTS